

FOTO: MIKAEL ANJOU

Astrid Sylwan visar nya verk på Pumphuset i Borstahusen.

Med ett högre mål

Astrid Sylwans grafiska verk kämpar framgångsrikt med att hålla kvar det flyktiga, menar Johanna Gredfors Ottesen.

KONST

Astrid Sylwan

"Hålla kvar", Pumphusets konsthall, tom 22/7.

■ Efter utställningen "Under stor press" på Dunkers kulturhus 2011 har Ole Larsen fortsatt att ta fram utställningar tillsammans med en rad olika konstnärer som arbetat i ateljén i Helsingborg. När det blivit dags för utställning nummer tre av sex i samarbetet mellan Pumphusets konsthall och Ateljé Larsen är det Astrid Sylwan som ställer ut helt nya verk, i lagom anslutning till den svettiga högsäsongen vid Borstahusens strand. Ett tjugotal monotypier och etsningar visas, liksom ett par större målningar.

Massor av folk rör sig inne i konsthallen, som besökare tvingas man ofta stryka nära de stora verken. Precis som de ska betraktas, menar Sylwan – närkontakten med verket är avgörande för att man ska kunna uppleva det i sin helhet. För de tre stora målningar som visas uppfylls kriteriet med råge. Att stå nära dem är att träda in i det rum som är målningen, befinna sig mellan färglagren, läsa in spår av gummiskrapor och penslar.

I Sylwans verk finns nästan alltid cirkeln, den böjda linjen, med som bärande element. Hennes bilder är tydliga förmedlare av rytmer och ljud: av ett taktmässigt skurande, med cirklande rörelser som när man rengör ett golv. Och Sylwan arbetar faktiskt på

sätt och vis med målningen som golv. Duken, liksom plåten, ligger plant under arbetets gång och färgen tvingas förhålla sig till en horisontell yta.

Lagren anger rum, ljus – ja, att läsa in landskapet i Sylwans måleri är på samma gång enkelt och problematiskt. Visst kan ett sådant försök till läsning bli ansträngt, men samtidigt något grundläggande mänskligt. Ögat letar helst efter fästpunkter, en horisontlinje att förhålla sig till. Kanske skulle verken, om det nu är landskapet man vill få syn på, kunna läsas som topografier, cirklarna i de stora målningarna som zoner av olika (färg)temperaturer, monotypierna som lövverk eller lager av korsande spår.

De grafiska verken i den här utställningen bär den gemensamma titeln "Hålla kvar". Att något ska hejdas, hållas kvar, antyder att det finns något flyktigt. Men vad är det egentligen som är undflyende i Sylwans bilder? Kraften, energin, nerven i dem tycks knappast befinna sig i den riskzonen. Bilden själv är ett troligare svar. Allt blir en strävan att hinna fånga just det ögonblick den hittat sin form, innan kollapsen.

I den strävan är Sylwans verk starkt relaterade till nyligen bortgångne Per Kirkebys måleri, vars inflytande är något som hon ofta återkommer till i intervjuer, så också vid invigningen av denna utställning. I bådas arbeten ligger ett högre mål än verket i sig, nämligen att försöka förstå vad det vill säga oss.

Det är ingen liten uppgift, och man kan förstå att den gäckar och lockar. För Astrid Sylwan kommer den antagligen att uppfylla ett helt konstnärskap, även om hon sedan länge hittat verktyg och form för att ta sig dit.

JOHANNA GREDFORS OTTESEN

konstkritiker